

ולנטין פיינברג (פיינברג)

כל אחד והכוכב שלו

מחזה בשתי מערכות

Contacts:

Valentin Krasnogorov

<http://krasnogorov.com/>

tel. 7-951-689-3-689 (972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

הדמויות

איש

אישה

מערכה ראשונה

מטבח גדול בבית פרטי בפרבר של עיר במקום כלשהו – רחוק מעיר הבירה. רהיטים פשוטים – אבל טובים. בצד תלויות בשורה על קולבים מספר חולצות גברים. רעש של רוח וגשם, הגשמע מבחוץ, מדגיש את חמימות-הבית.

אישה, לבדה, מרוכזת, מנסרת קרש עבה.

איש נכנס. ממעילו יורדות טיפות מים.

איש. ערב טוב.

אישה. (ללא הפסקה בעבודתה.) ערב טוב.

איש. מזג האוויר ממש נורא.

האישה ממשיכה לנסר בשתיקה.

כל כך הרבה זמן צריך – כדי להגיע לכאן ממרכז העיר. פה דומה יותר לכפר מאשר לעיר.

חיכיתי לאוטובוס כמעט שעה.

אישה. אני אוהבת את המקום

איש. בנוסף לזה לח וקר... הייתי רוצה לשתות משהו חריף...

אישה. מי מפריע לך?

איש. כבר מאוחר. החנויות סגורות. (אחרי שתיקה.) ואין עם מי.

האישה ממשיכה לנסר.

תשמעי – האם יש לך במקרה בקבוקון?

אישה. לא.

איש. קטן-קטן. שארית על התחתית.

אישה. לא.

איש. האם בכול הבית אין אף טיפה?

אישה. לדעתך, אני שתיינית?

איש. ובשביל אורחים?

אישה. אתה מפריע לי. (ממשיכה לנסר).

איש. (נאנח). סליחה.

האיש יוצא מן המטבח— אבל לאחר זמן-מה חוזר. האישה פוגשת אותו במבט של שאלה ואי-

ידידות.

(בקול סליחה.) בחזר קר נורא.

אישה. הדלק את התנור.

איש. את מרשה?

אישה. ודאי.

איש. אני מודה לך. (עושה מספר צעדים לכיוון הדלת— אבל נעצר.) מה את מנסרת?

אישה. עושה רגל לספסל.

איש. אולי אני יכול לעזור לך?

אישה. אין צורך.

האיש יוצא ללא רצון. האישה מנסרת עוד שעה קלה— אחר כך עוזבת את המסור

ומתחילה לבשל. האיש חוזר— בידיו משקלות ענקיות.

איש. בזמן שבחזר עוד קר— תרשי לי להתחמם קצת פה?

אישה. אבל רק בשתיקה— בבקשה.

איש. כמובן.

האיש משחק עם המשקלות ומפגין תנוחות מרשימות. האישה לא שמה לב לגוף האתלטי

שלו וממשיכה בעסוקיה. סוף-סוף האיש לא מחזיק מעמד.

את עומדת לאכול ארוחת הערב?

אישה. לא, אינני אוכלת כל כך מאוחר.

איש. אז מה את עושה?

אישה. עוגה. למחר

איש. (מתאכזב.) למחר?

אישה. כן.

איש. את מחכה לאורחים?

איש. תשמע- נדמה לי- שקבענו מייד- ביום הראשון..

איש. (בתמימות.) מה קבענו?

אישה. שלא תיכנס לתוך נשמתי עם הדיבורים שלך. נכון?

איש. כן- אבל...

אישה. אני שואלת- נכון?

איש. (בוויתור.) נכון.

אישה. אז עשה לי טובה ושתוקי- אחרת ניפרד מייד. מוטב שתלך לחדר- ודאי שכבר התחמם.

האיש לוקח את המשקלות ובעצב הולך ליציאה- אבל נעצר.

איש. אפשר לשאול?

אישה. על מה?

איש. על התנאים שלנו.

אישה. האם לא דנו בכל הפרטים?

איש. בהחלט בכול... אבל הייתי רוצה להוסיף עוד דבר קטן... את אוכלת ארוחת-ערב בשעה

מוקדמת... ואני - איש אומנות...

אישה. אז מה?

איש. גם אני רוצה לאכול בערב. אבל ההצגה מסתיים מאוחר- ואין לי מקום שבו אפשר לאכול.

הרי אי-אפשר לקרוא לכריכים היבשים במזנון אוכל.

אישה. בקיצור- אתה רוצה לאכול אצלי.

איש. כן. הריח מהמטבח שלך משגע אותי כבר שלושה ימים. אבל אני רוצה לאומר באופן ישיר:

אני אוכל הרבה. סגולת המקצוע... וחוזן מזה מבנה-הגוף... את רואה בעצמך.

אישה. כמה תשלם עבור האוכל?

איש. כמה שתגידי. אני לא מיליונר- אבל אף פעם לא מתמקח.

אישה. (אחרי היסוס.) בסדר. אני זקוקה לכסף.

איש. (בעליזות.) מצוין. אז נתחיל מייד. (מתיישב לשולחן בזריזות.)

אישה. אני חוששת- שמייד לא ילך. הרי לא תסכים לאכול מה שנשאר אחריי...

איש. אסכים

אישה. (פותחת את המקרר.) מה אתה רוצה - בשר קר או חביתה?

איש. גם זה וגם זה. ולפחות טיפה אחת של משהו ש... את מבינה? הקור המחורבן הזה...

אישה. אני יכולה להציע רק משקה-הבית.

איש. (מרוצה מאוד.) מה יכול להיות יותר טוב?

האישה מגישה את הצלחות עם אוכלי- בקבוק וכוסית.

תודה. (ממלא את הכוסית.) את- כמובן- תצטרפי?

אישה. לא.

איש. אז לבריאותך. (שותה.) המשקה יוצא מן הכלל. האם הוא באמת מתוצרת עצמית?

אישה. כן.

איש. אז עוד פעם לבריאותך.

האיש שותה ומטיל עצמו על האוכל. האישה שמה סירים על התנור. האיש שותה עוד שתי כוסיות.

איש. ובכן, את משוגעת על קרקס.

אישה. על קרקס? לדעתי- לא אמרנו אף מלה עליו.

איש. פשוט לא יכול להיות אחרת. מי לא אוהב את החג המבריק הזה, זיקוקין-דנור הדברים

הבלתי-אפשריים? גופות יפים- אומץ-לב, דמיון, כשרון, - זה הוא קרקס. אולי, בכול זאת,

תשתי כוסית קטנה?

אישה. לא.

איש. ואני אשתה. לבריאותך.

אישה. מה לתת לך, שניצל או בשר-עגל?

איש. גם זה וגם זה. תאמיני לי: קרקס - זה לא תיאטרון. זאת אומנות אמיתית. מה יודעים לעשות

בתיאטרון? להסתובב על הבימה ולפטפט על אהבה ועל שטויות אחרות. תגידי, אבל בגילוי

לב, את מי זה מעניין? כל אחד יכול לקשקש על תחושות ורגשות, אבל שה "שחקן" הזה ינסה

ללהטט בלפידים בוערים, תוך כדי שהוא עומד על הסוס, בדהרת מרוץ. אז הייתי רוצה

להסתכל בו... ודרך אגב, יש לנו בקרקס חיות בר ממש מבהילות. אריות, למשל. את אוהבת

אריות?

אישה. אינני יודעת.

אישה. אינך יודעת... הידיד הטוב ביותר שלי בקרקס - שולטן. את, בוודאי, שמעת על שולטן?
אישה. מעולם לא שמעת.

אישה. לא יכול להיות. זה האריה האכזר וצמא-הדם ביותר בעולם. הוא לא נכנע לאף איש, אפילו למאלף שלו. אבל אותי הוא מכבד. את תשאלני, למה? הוא מרגיש בי שווה. חצי כוסית?
אישה. לא.

אישה. אז רבע. (מוזג לה יין.) תטעמי בשביל היחד.
אישה. לא.

אישה. ואני אשתה. (שותה.) המשקה נפלא, מצוין, יוצא מן הכלל!
אישה. אתה רוצה דגים או ירקות?

אישה. (חושב רגע.) גם זה וגם זה. אני אומר לך: אף אחד לא יכול להשתוות עמנו, עם שחקני הקרקס. החזקים ביותר, הזריזים ביותר, האמיצים ביותר הולכים אלינו, וכול האחרים נשארים לחיות חיים חסרי פרסום וטעם. אצלנו הכול פתוח, הכול ישיר, הכול אפשר לראות מכול ארבעת הצדדים... הדגים נפלאים. זאת טרוטה?
אישה. מרלוזה.

אישה. בחייך, חשבתי שזאת טרוטה. אי-אפשר לבטא— כמה טעים... (לועס ברצון.) על מה דיברנו?
אישה. על הדגים.
אישה. לא, לפני זה.
אישה. על הקרקס.

אישה. אה, כן. אבל אין צורך לדבר הרבה עליו. את הקרקס אוהבים ילדים - וזה מספיק. זאת אומרת - זה אמיתי. ילדים לא אוהבים זיוף. אבל גם מבוגרים אוהבים אותנו. את, כמובן, מבקרת בקרקס לעתים קרובות?
אישה. אף פעם.

אישה. אינני מאמין. קרקס - זאת שמחה, מנוחת הנשימה. הנה, תארי לעצמך, שאת בקרקס... תחילה - מצעד של כל המשתתפים בהצגה. חצוצרות, רקורים, בחורות בבגדים מרעידים-לב, ולעזאזל, אילו בחורות... אחר כך שורה של ההופעות המסנוורות, אבל הן רק כדורי-ניסיון, רק הכנה לעיקר... את, בוודאי, ניחשת, מי תמיד ובכול מקום מסמר התוכנית?
אישה. האריה שולטן?

אישה. (נעלב.) מה פתאום שולטן? (אוכל בשתיקה את הדגים.)

אישה. למה השתתקת?

איש. (מייד שוב עליז.) אה, הרי אני מרגיש, שהסיפור שלי עורר עניין בך... ובכן, קוצר הרוח של הקהל מגיע לגבול. סוף-סוף הרגע המיוחל בא. לצלילי מוסיקה ולרעם של מחיאות-כפיים שנים-עשר איש מביאים לדוכן משקולת ענקית. בדממה שלמה מודיעים את שמי. צוויחה מלאה-התלהבות נשמעת בתשובה. וכשאני מופיע— מתרחש משהו... צריך לראות את זה. הנשים - הן פשוט משתגעות.

אישה. למה?

איש. מפני שאנשים מכבדים את הכוח. כל הפרופסורים חסרי-האונים האלה, מהנדסים בעלי משקפיים וכול מני חולניים רוצים בעצם רק דבר אחד - להיות חזקים. וגם הנשים שלהם רוצות מהם אותו דבר. הבישול שלך פשוט נפלא. (ממלא את הכוסית.) ליופי שלך... (שותה.) ומה שמתרחש אחרי ההצגה... אוטוגרפים— פרחים, מתנות, תחינות על פגישה, ארוחות ערב אינטימיות עם שמפניה... יש עוד מן המשקה?

אישה. אין.

איש. חבל.

אישה. אתה גם בלי תוספת כבר קצת שיכור.

איש. בכול זאת אני צמא.

אישה. אני יכולה להציע תה או קפה. מה להכין?

איש. גם זה וגם זה. לא... רק תה. את אומרת, אין משקה?

אישה. אין

איש. אז תה. עם עוגה— אם אפשר.

אישה. העוגה עוד לא מוכנה.

איש. חבל. את טבחית מצוינת. אני מרגיש שאני כמעט שבע— ואילו להאכיל אותי— אני צריך

להגיד ביושר, זה די קשה...

אישה. אני רואה. אכלת כל שהיה לי.

איש. את צריכה להבין - אני אמן... ובנוסף לזה, במשקל כבד...

האישה מגישה תה, לוקחת פטיש ומתחילה לתקן את הספסל. האיש, שאכל ושתה קצת

יותר מדי, מרבה בדיבור

כן, קרקס זה קרקס, ואין מה להוסיף לכך. אנחנו תמיד בתנועה, תמיד בדרך. אבל אל תחשבי, שכמו ברומנים עתיקים, אנחנו מטלטלים בעגלות צב וגרים באוהלים. לא ולא, רק ברכבות הטובות ביותר ובמלונות משובחים. לא הייתי יכול לחיות במקום אחד - זה תפל מדי. פריס, טוקיו, ניו-יורק, מוסקבה - לאן הגורל יזרוק אותנו מחר? ראיתי הכול, התנסיתי הכול, חיבקתי נשים מכול היבשות ומכול הטמפרמנטים. היפהפייה סטלה, הידועה בכל העולם, שחילקו אותה בנסירה כל ערב לחצאין, נתגלתה בלילה בריאה ושלימה במיטה שלי. כוכבת קרקס הודו-שכינו אותה « הפלא חסרת עצמות » - לימדה אותי דברים - שאינך יכולה אפילו לדמיין אותם. לא הרגשתי שיש לה עצמות - זה נכון - אבל כל הדברים האחרים היו לה - תאמיני לי... אותי תרדמה מפנטית, חנקה בחיבוקים אשת-הנחש, ואת האהבה הכרתי בפעם הראשונה על בטוט. כן - יש לי על מה לספר. כשתכירי אותי יותר קרוב - אז...

אישה. הידיים שלך.

איש. מה « הידיים שלך » ?

אישה. אני אומרת - תסלק את ידיך

איש. לאן?

אישה. לא לאן, אלא מאין.

איש. (מוציא את ידיו מהאישה.) סליחה, זה היה ככה, באופן אוטומטי...

אישה. בדרך כלל, במקרים כאלה אני משתמשת בפטיש.

איש. הבנתי.

אישה. גמרת לאכול.

איש. עוד לא.

אישה. אינני שואלת, אלא מודיעה: לאכול אתה גמרת.

איש. את מבשלת מצוין

אישה. תודה, כבר אמרת את זה. לילה טוב.

איש. הבה נפטפט קצת, לפחות חמש דקות....

אישה. אני חוזרת ואומרת: הסכמתי להאכיל אותך, אבל לא התחייבתי להקשיב להשתפכויות שלך.

אתה יכול לשתוק כשאתה אוכל?

איש. (בעצב.) כן, אבל...

אישה. מצוין. אז נדברנו על הכול. להתראות

איש. חכי רגע ... יש לי שאלה אחת... וזאת לא בגלל הסקרנות...

אישה. נו?

איש. אני, כשוכר, הייתי רוצה לדעת מה המצב... כדי לא להסתבך... חוץ מזה בכלל אינך חייבת

לענות...

אישה. בקיצור.

איש. הנה, אני רואה פה חולצות גברים...

אישה. אז מה?

איש. מצד שני, אני חי פה כבר שלושה ימים ועוד לא פגשתי בבית איש בלבדך...

אישה. ביקשתי אותך, בקיצור.

איש. בקיצור, את נשואה או לא?

אישה. כמובן.

איש. כמובן כן או כמובן לא?

אישה. כמובן כן

איש. (אחרי אתנחתא.) אז איפה בעלך?

אישה. (ברוגז.) מקומות רבים יש, שבהם יכולים להיות בעלים. בנסיעה, בחופש, בבית-חולים,

בביקור אצל אימא, סוף-סוף, בבית-כלא. מה אכפת לך? גור ושלם. השאר לא נוגע לך.

איש. אני לא מבין, למה שיחה ידידותית יכולה להפריע ל...

אישה. תשמע, כשהשכרתי לך את החדר, קבענו, נדמה לי, באופן מדויק: אני לא מתערבת בחיך,

ואתה - בחיי. קיבלת את המפתח, ועשה אצלך מה שנפשך רוצה: רקד, שיר, נגן חצוצרה,

נפנף במשקלות שלך, הזמן נשים, אם יש לך הרצון. אמנם, פה לא טוקיו ולא פריס, אך

יצאניות יש גם כן. אבל אל תיכנס לתוך נשמתי עם שאלותיך. הבנת? (מפנה עורף אליו.)

איש. (מבולבל.) תסלחי, בבקשה... אני באמת לא רציתי... (הוא ניגש לאישה ושם את ידו אל כתפה.)

תירגעני.

אישה. תן לי את הפטיש.

איש. אבל... נגעתי בך במשמעות אחרת... האם אני כל כך בלתי נעים לך?

אישה. אתה פשוט לא קיים בשבילי. אינך, אתה מבין?

איש. לא.

אישה. (בעייפות.) לך לישון.

איש. ואת?

אישה. עלי עוד לרחוץ את הכלים.

איש. (הוא לא רוצה לצאת.) אפשר לעזור לך?

אישה. לא- תודה. כל עוד אתה משלם- אני אשרת אותך.

האיש יוצא באי-רצון. האישה מסדרת את השולחן. האיש חוזר.

איש. החדר לא התחמם בכלל. המיטה קרה כמו שלג... אני פוחד לגשת אליה.

אישה. והתנור?

איש. כמו קרח. כנראה, מקולקל.

האישה יוצאת לחדרו וחוזרת.

אישה. פשוט שכחת להדליק אותו.

איש. תרשי לי לשבת כאן קצת, עד שתגמרי לרחוץ את הכלים. פה יותר חם.

אישה. שב. אבל בשקט.

האיש, נכנע, מתיישב על הספסל. הספסל נופל ברעש. האיש מתרומם מהרצפה.

הספסל מקולקל - הרי אתה יודע.

איש. שכחתי.

לוקח כיסא, בודק אותו ומתיישב. האישה מתחילה לרחוץ את הכלים.

אני חושב כל הזמן.

אישה. על מה?

איש. על מי. עליך.

אישה. מוטב שתחשוב על היפיפייה סתלה.

איש. למה בשביל כולן אני קיים-, ואילו בשבילך - לא? עוד לא פגשתי נשים, שלא שמו לב אלי.

נכון, אני לא כל כך צעיר, אבל הגיל שלי קצת גדול רק בשביל המשקלות, ואילו בשביל נשים

הוא בדיוק מה שצריך, בהן צדק.

אישה. אל תעמיד פני דון ז'ואן.

איש. ואת אל תעמידי פני « אל תיגע בי ». אפשר לחשוב, שאת עם גברים לא...

אישה. בכול מקרה, לא עם שוכרים.

איש. מעניין, למה.

אישה. מפני שאני יודעת, מה יהיה הסוף.

איש. באמת?

אישה. ראשית, הם מייד מפסיקים לשלם.

איש. (בחופזה.) ממש מחרתיים אקבל את המשכורת, ואם את רוצה, אני מוכן...

אישה. (אינה מקשיבה.) שנית, הם כל פעם עוזבים.

אתנחתא.

איש. ובכול זאת, אולי, שוכרים אחדים יכולים לפעמים למצוא חן בעיניך?

אישה. אינם יכולים.

איש. למה?

אישה. מפני שאני רואה ויודעת עליכם את הכול: איך הם נוחרים – רוטנים – מתלוננים על הכבד

ועל הקיבה, יושבים בחיבוק ידיים, מטפטפים, משקרים, מדברים גסות... וכול אחד, אפילו

הפחזן הגדול ביותר, לאחר שזלל ושתה, נטפל עם חיזורים. למשל, אתה - אפשר לראות

מייד, שאתה לא נשוי.

איש. (בתמיהה.) למה?

אישה. התחלת להיטפל רק ליום הרביעי, ואילו הנשואים ממהרים לתפוס בחיבוקים מייד, ביום

הראשון. בודדים - הם בכלל נוהגים יותר בהגינות, לעומת זאת בני זוג מתהוללים, כאילו

יצאו ממאסר. ורק לעשרים וארבע שעות. בהן צדק, אפשר לחשוב, שאין להם זכות להתקרב

לנשים שלהם.

איש. אני רואה, שבאמת אינך מכבדת גברים.

אישה. למה לכבד אותם? תראה, למשל, איך אתם מחזרים, אפילו משכיל חיוור - גם הוא מוציא

בקבוק יין מהתיק שלו ומבקש להצטרף. אתה רואה, « הוא משתעמם ». הוא משתעמם, ולכן

עבור חצי בקבוק אני צריכה להכניס אותו אל מתחת לשמיכתי. הגיון הגברים, נכון?

איש. חכי רגע...

אישה. לא, אם כן, תקשיב עד הסוף. רצית לדעת, למה אינני משחקת משחקי אהבה עם השוכרים

שלי, ואני מסבירה לך. איך מחזרים גברים? תחילה הם פורסים את הזנב שלהם, כדי שתוכלי

להיות מוקסמת מהם. אחר כך הם רומזים, שלמרות התכונות היוצאות מן הכלל שלכם, הם

בעצם בודדים מאוד, ואף אחד לא מבין אותם, ובמיוחד – **האישה.** הקשקוש הזה מתובל

במחמאות המוניות. אחר כך ההכנה האסטרטגית נגמרת – וההתקפה פורצת. כשהיא נכשלת, הם יוצאים מגדרם: כיצד העזת לא ליפול לזרועותיהם? הרי בזבזו עבורך זמן ויין... הם לא יכולים לדמיין אפילו, שהקלפים שלהם ידועים בעל-פה כבר מזמן – ושהמשחק מוכר למאה מסעים מראש, וש...

איש. תפסיקי...

שתיקה.

את מתוחה מדי. אולי נשנה את הנושא?

אישה. (מנסה לכסות את הצמרמורת העצבנית). למה? אני לגמרי רגיעה.

איש. אינני מבין, למה את לוקחת שוכרים, אם הם מרגיזים אותך כל כך

. **אישה.** מפני שאני צריכה להתפרנס ממהו. ולמה פתאום עלה לדעתך, שהם מרגיזים אותי?

איש. אבל את עצמך לפני רגע...

אישה. (נכנסת לדבריו). נכון. אבל מזמן יש לי כלל שעמידתי לעצמי: הם עומדים ברשות עצמם,

ואני - ברשות עצמי. הם בשבילי כמו חיות בגן-חיות - בצד האחר של הרשת.

איש. וזה עוזר?

אישה. כמובן. דבר אחד הוא - פשוט להתבונן בתיש מלוכלך כלשהו, ודבר אחר לגמרי - לחיות

אתו ולשכב אתו במיטה אחת. לדעתך, יש הבדל?

איש. אני במקומך הייתי משכיר חדרים לנשים.

אישה. הן נוסעות פחות ומשלמות פחות. חוץ מזה, הן סקרניות, ואילו אני לא יכולה לסבול

כשתוחבים אף לענייני.

איש. תודה לאל, גם לגברים מצאת לפחות יתרון אחד.

אישה. הו, כן. באמת אי אפשר לטעון, שהם מתעניינים בעולם הפנימי שלי. הם רוצים לדעת רק

דבר אחד, נשואה אני או לא.

איש. ובאמת - את נשואה?

אישה. קיוויתי, שלפחות אתה לא תדבק אלי עם השאלות האידיוטיות האלה. הרי אמרתי,

שנשואה.

איש. מזמן?

אישה. שתיים-עשרה שנה.

איש. בעלך עכשיו בנסיעה או?..

אישה. (אחרי שתיקה.) הוא עזב אותי.

אתנחמא.

איש. חיית אתו זמן רב?

אישה. אחד-עשר חודשים

איש. איפה הוא עכשיו?

אישה. אין לי מושג.

איש. את עוד אוהבת אותו?

אישה. תפסיק לדבר שטויות. שכחתי, איך הוא נראה..

איש. אז מאותו זמן את חיה כך, לבדך?

אישה. נו... כן.

איש. (מעיף מבט על החולצות התלויות.) גם עכשיו את לבדך?

אישה. למען השם, תפסיק לחקור אותי. אין שום טעם בזה.

אתנחמא. האיש ניגש לחלון.

איש. והגשם הולך ויורד.

אישה. כן.

איש. בעונה כזאת - ופתאום מזג האוויר כל כך נורא.

אישה. (מקשיבה לקול הרוח והגשם.) כן. ממש נורא.

איש. איזה חושך... מה יש אצלך שם, מעבר החלון?

אישה. גינה. גינה גדולה.

איש. גינה גדולה? בעיר?

אישה. לא בעיר, אלא בשוליה.

איש. אני רואה, שאינך יוצאת מהבית כמעט.

איש. אז מה?

איש. האם אינך עובדת?

אישה. אני כן עובדת.

איש. מה המקצוע שלך?

אישה. (מושכת בכתפיה.) **אישה.**

איש. זה לו מקצוע.

אישה. למה?

איש. מפני ש... מפני שלא משלמים בעד זה.

אישה. כן. וזה לא נכון. להיות אישה - זה מקצוע ארכי-קשה.

איש. אבל לי- למשל- אף אחד משלם רק בגלל זה- שאני גבר

אישה. מכיוון שהמקצוע שלך לא גבר, אלא שחקן קרקס. ואילו אני לא דיילת, לא מנהלת חשבונות

ולא מזכירה. אני פשוט אישה. אני יודעת לבשל, לכבס, לתפור, לסרוג, לנגן פסנתר וגיטרה,

לשיר, לטפל בחולים, לשמור סדר בבית ובגינה...

איש. זה נפלא.

אישה. ובכלל, כול מה שאישה צריכה לעשות, אני עושה טוב. אבל אינני יודעת שום דבר אחר.

איש. ואין צורך. גם כך זה מספיק. הדגים המטוגנים שלך... אני מוכן לאכול אותם כול השנה...

אינני מבין, איך הוא יכול לעזוב אותך? מה קרה לכם?

אישה. אינני זוכרת. זמן רב חלף מאז.

איש. (בוהירות מחבק את האישה בכתפיה.) תגידי, למה אמרת, שאת נשואה, בעוד לאמיתו של דבר

את כבר מזמן גרושה?

אישה. למה? (אחרי שתיקה פתאום מתחילה לצחוק בקול רם.)

איש. למה את צוחקת?

אישה. מפני שאני בכלל לא גרושה. סידרתי אותך.

איש. (בתמיהה.) איך « סידרתי »?

אישה. פשוט מאוד. של מי, אתה חושב, החולצות האלה? שלי, או מה? ובשביל מי אני אופה את

העוגה? חשבת, שבשבילך? אם אתה רוצה לדעת, יש לי בעל נפלא.

איש. אז איפה הוא?

אישה. היה בנסיעה, אבל יחזור בעוד רגע.

איש. (מוציא את ידיו מכתפיה.) זה... איך אומר זאת... בלתי צפוי. מוטב, שאלך...

אישה. לאן אתה הולך? תישאר, אני אעשה הכרות ביניכם...

איש. תודה, בפעם אחרת. עכשיו כבר מאוחר. (לוקח את המשקלות והולך ליציאה.) לילה טוב.

האישה צוחקת היסטרית. האיש נעצר.

למה את צוחקת כל הזמן?

אישה. עכשיו אתה מבין? (ממשיכה לצחוק).

איש. (תוהה.) מה?

אישה. למה אני מציגה את עצמי כנשואה... (ממשיכה לצחוק.) כל השוכרים... חה-חה-חה... אפילו

החוצפנים ביותר והחזקים ביותר, מייד, כשאני רק מזכירה את בעלי, מוציאם את ידיהם

המלוכלכות ובורחים למלונה שלהם...

איש. (מבולבל.) זאת אומרת, את...

אישה. (אינה מקשיבה ואינה שומעת.) ... ואתה יודע למה? מפני שכולכם פחדנים— אפילו אלופים

בהרמת משקלות— כולכם מסוגלים רק לחשק זהיר, ואף אחד - לתשוקה אמיתית...

האישה ממשיכה לצחוק ללא הפסקה, אבל לאט-לאט הצחוק העצבני הזה עובר

להתייפחות. האיש עומד על-ידה כל כך מבולבל, ששכח להוציא מידיו את המשקלות

שלו.

איש. תפסיקי... (מתקרב לאישה.) את בוכה או מה? ... תירגעי... (זורק סוף-סוף את המשקלות, מוזג

בחופזה מים לכוס ומציע אותה לאישה.) הנה, תשתי.

אישה. (דוחפת את הכוסית.) לא צריך.

איש. מה קרה לך?

אישה. (מנגבת את עיניה הבוכיות.) שום דבר. (ברוג.) אל תסתכל בי. (מוציאה פודרייה, פונה לצד

ומסדרת את עצמה. אחר כך לוקחת את הכוס, שופכת ממנה את המים, מוציאה מהארון בקבוק יין,

מוזגת ושותה.)

איש. איך את מרגישה? יותר טוב?

אישה. (בקול רוגע.) כן. הכול כבר בסדר. אל תדאג— דבר כזה לא יחזור.

איש. נשכח זאת.

אתנחמא.

כנראה, שכשהיית נשואה, קיבלת מנה הגונה.

אישה. לא יותר מנשים אחרות.

איש. איך בעלך התייחס אליך?

אישה. (מושכת בכתפיה.) הוא היה גבר.

אישה. זאת לא תשובה. הוא אהב אותך?

אישה. הוא אהב, שיש על-ידו מישהי יותר חלשה ממנו, שאפשר להשתמש בה, שאפשר לשלוט בה ביד קשה ושלאפשר לשפוך חמתו עליה. גברים בכלל אוהבים, כשמטפלים בהם, מאכלים אותם ומענגים אותם במיטה. אז אתה יכול להניח, שאהב.

אישה. תשמעי, כך גם נשים... לא שוקולדה.

אישה. כן?

אישה. תמיד הן מתלוננות, נטפלות ומבקשות משהו. את יודעת, מה הן תכונות האופי העיקריות שלהן?

אישה. (לגלגנית.) גלה לי.

אישה. אהבה לסמרטוטים, שנאה לבעל וקינאה בשכנים. ואיך הן מסובכות את החיים...

אישה. גם את חייך?

אישה. ודאי... בעבר. עכשיו אני משתדל להתרחק מהן ככול האפשר.

אישה. (אירונית.) באמת?

אישה. אף על פי כן שיש לי חיצוניות מרשימה, אני בעצם ביישן... את לא תאמיני לי, אבל לפעמים בגלל הביישנות אינני יודע, איפה להחביא את ידי...

אישה. (עוקצנית.) את זה אני כבר יודעת.

אישה. לא כדאי לך לדבר כך. אולי אם נשים הייתי קצת קל-דעת...

אישה. זלזלת בהן.

אישה. ... אבל מזמן לא שם עליהן.

אישה. זה מובן. הגיל ואוכל רע.

אישה. (נפגעת.) תשמעי, למה את מתעללת בי כל הזמן?

אישה. זאת אני צריכה לשאול אותך, למה אתה מעליב אותי בבית שלי

אישה. אני מעליב? אותך?

אישה. אתה חושב, שאני לא הבנתי את הרמזים שלך?

אישה. אלו רמזים? דיברתי על נשים בכלל.

אישה. אבל התכוונת אלי. ובכן, תשמעי. (הרוגו שלה הולך וגובר.) נניח, שאני, לדברייך, מתלוננת

ומרתיחה בבכיינות. נניח, שאני מאשימה גברים בלא סיבה. נניח, שגם אני לא יכולתי להבין

ולהחזיק את בעלי. מה אכפת לך? שב ושתוק כול עוד לא גירשתי אותך מכאן.

אישה. (נעלב.) טוב. אם את החלטת, שזה היה אמור כלפיך, שיהיה כך. את, כנראה, יודעת טוב ממני. לא אתווכח.

אישה. ואני לא עומדת כלל להתווכח עם רודף שמלות כמוך. ובנוסף לזה עם פטפטן וביש-מזל.

אישה. ואת... את נחש. נחש בודד. את יודעת, למה את כל כך כועסת על הגברים? מפני שאין לך גברים מזמן. ולא יהיו. הרי את— כמו סוסה מטורפת- בועטת בכולם ובכול אחד.

אישה. (בכעס.) לפעמים זה מועיל - לבעוט בכלב- שנדבק אליך.

אישה. להידבק אליך? אפילו אל תחלמי על כך. מי זקוק לקוץ יבש?

אישה. (יוצאת מגדרה.) חצוף כמוך... צא מהבית שלי..... שכבר מחר לא תהיה כאן...

אישה. למה מחר? עכשיו... מייד... אחרת הלילה תחנקי אותי...

אישה. אתה רוצה עכשיו - מצוין. תשלם ותסתלק

אישה. בבקשה. אף על פי כן שאקבל את המשכורת רק מחרתיים, אבל, כדי להינצל ממך, אני מוכן

לתת את השקל האחרון, שיש לי. (בתנועה רחבה זורק את הארנק שלו על השולחן.) קחי את

הכול.

אישה. לא צריכה את הנתונות שלך. אקח רק מה ששייך לי.

האישה נגשת לשולחן ופותחת את הארנק. האישה בתנועה מהירה מחזיק את האישה

ומחבק אותה.

אישה. זהו. עכשיו לא תימלטי.

האישה תחילה מתאבנת מהפתאומיות, ולאחר כך מתחילה להתפרץ בכעס.

אישה. אתה משוגע לגמרי... הנח לי...

אישה. אל תפרפרי. את יודעת טוב מאוד, שזה נטול-משמעות. אני יכול להחזיק חמשה בני אדם

כמוך.

אישה. (מנסה להשתחרר.) הזיו את כפות-הרגלים המלוכלכות שלך.

אישה. לעולם. את נורא מוצאת חן בעיני.

אישה. מה עוד המצאת פתאום?

אישה. אני יודע, שאני הולך בעקבותיהם של השוכרים שלך, שאת כל כך שונאת אותם, אני יודע,

שאני המוני, לא מקורי ובנוסף לזה מאוס בעיניך, אבל אינני יכול להתאפק.

אישה. אתה מחזיק אותי כמו את המשקלות שלך. אתה מכאיב לי.

איש. אחזיק אותך בעדינות, אם לא תתפרצי.

אישה. תודה על האדיבות.

איש. את מאשימה את הגברים, שהם כולם עד אחד נדבקים אליך. אבל רק את עצמך אשמה. יש

בך מגנט איזה שהוא, כף דבש, גרעין פלפל, צימוק... את מקסימה לעזאזל...

אישה. אני באמת אשמה. אסור היה לתת לך את היין. לא חשבתי, שאתה משתכר בקלות רבה כל

כך.

איש. האופי שלך כמו של מכשפה אמיתית, אבל זה לא חשוב. השער שלך נפלא... העיניים חיות

ויפות.... אני כבר לא מדבר על דברים אחרים שיש לך...

אישה. (בעייפות.) אלוהים, כמה טיפשי כול זה...

איש. אני באופן ישר: אינני רוצה ללכת לחדר הריק ההוא – למיטה הקרה... אינני יכול לסבול את

הבדידות. אני נחלה ממנה... (אחרי שתיקה.) ועכשיו, כשאמרתי הכול, תעשי אתי מה שאת

רוצה.

הוא משחרר את האישה, הולך לצד ומתיישב.

אישה. (מסדרת את עצמה.) תשמע, סבלתי די הרבה, אבל זה עובר את הגבול.

איש. חבל ששחררתי אותך. את כל כך רכה וחמה...

אישה. אסור להישאר אתך תחת גג אחת אפילו לדקה. לך.

איש. (יושב בפינה חפוי-הראש.) לחינם את פוחדת ממני...

אישה. לך.

האיש הולך לאט לחדר שלו ולאחר זמן-מה חוזר במעיל. הוא עומד בהיסוס, לוקח את המשקלות,

כמו מזוודות, ונגש לאישה.

איש. אני הולך.

אישה. קח אתך כל המיטלטלין שלך.

איש. (המשקלות בידי.) לקחתי.

אישה. האם אין לך דברים אחרים?

האיש מניע ראש.

אז איפה הם? בקרקס?

איש. אין לי בכלל. (אחרי שתיקה.) להתראות. סליחה. (הולך ליציאה.)

אישה. חכה רגע. קח את הארנק שלך.

האיש יוצא בלא תשובה. האישה, לבדה, עומדת זמן-מה בהיסוס, אחר כך נגשת מהר לחלון ופותחת אותו. הרוח וקול הגשם מתפרצים למטבח. האישה צועקת בחלון.

אל תצא..... אתה שומע? תחזור...

היא סוגרת את החלון. לאחר זמן קצר מופיע האיש. מים יורדים ממעילו

תשים את המשקלות הטיפשיות שלך ותפשוט את המעיל.

איש. זאת אומרת, את לפי שעה לא מגרשת אותי?

אישה. לאן תלך במזג האוויר כזה?

איש. (פושט את המעיל.) העניין לא במזג האוויר...

אישה. אבל בלי שטויות. הבנת?

איש. בסדר.

אישה. ולך סוף-סוף לישון.

האיש יוצא לחדר שלו. האישה מסדרת את המטבח, מכבה את האור ויוצאת לחדרה.

שקט. שוב מופיע האיש ודופק ביישנית בדלת. האישה, בחלוק, מופיעה בפתח.

איש. סליחה... את יכולה לתת לי עוד שמיכה אחת?

אישה. האם התנור לא עובד?

איש. אינני יודע... שיניי נוקשות זו לזו.

אישה. (מביאה לאיש שמיכה.) תשמע, אתה כולך רועד.

איש. כן. אני... לא נוח לי. סליחה. לילה טוב.

אישה. (עוצרת אותו.) הכה... אינני רוצה שיהיה לך קר...

היא מחבקת אותו. האיש מפיל את השמיכה ותחילה ביישנית ואחר כך יותר ויותר בחום

מתמסר לחיבוקים של האישה.

סוף המערכה הראשונה.

מערכה שנייה

הבוקר של היום הבא. האישה יוצאת מהחדר, פותחת וילונות, מסתלקת לפני הראי, שמה קומקום וסירים על התנור וכו'. היא נתקלת פעם-פעמיים במשקלות ורוצה להזיז אותן למקום אחר, אבל מבינה, שאין לה כוח לזה, ועוזבת את הניסיון הזה.

האישה מסתובבת במטבח זמן די רב, לפני שהאיש מופיע. הוא נראה רדום ובלתי מסורק, אבל מרוצה מאוד. הוא נגש בחיך לאישה כדי לנשק אותה.

איש. שלום, מותק.

אישה. (מצטדדת.) בוקר טוב.

איש. איך את מרגישה?

האישה לא עונה. האיש מתמתח ברצון.

אישה. תזיזי, בבקשה, מהדרך את המשקלות שלך. כל הבוקר אני נתקלת בהם.

איש. (רוצה לחבק אותה.) מה אתך? את מצוברחת?

אישה. (מתחמקת מחיבוקיו.) ביקשתי להזיז את המשקלות. אותי להזיז אין צורך

איש. מה קרה?

אישה. שום דבר.

איש. אבל את נוהגת כל כך ביובש....

אישה. אני נוהגת כך תמיד עם כל השוכרים.

איש. כן, אבל זאת עם השוכרים... ואילו אנחנו עכשיו לא לגמרי זרים...

אישה. מעניין, מתי הספקנו לבוא בקשרי קרבה.

איש. נו... לאחר מה שהיה בינינו...

אישה. אם כך, אני מתארת לעצמי, כמה קרובים יש לך.

איש. אבל היה נדמה לי...

אישה. לשווא.

איש. חשבת, ש....

אישה. אל תחשוב.

איש. יוצא מזה, שאת...

אישה. מזה לא יוצא שום דבר.

איש. זאת אומרת, שהלילה לא שינה שום דבר בשבילך?

אישה. אינני מיחסת חשיבות גדולה לדברים פשוטים מחיי היום-יום.

איש. האם זה דבר מחיי היום-יום?

אישה. אותי המקרים כאלה לא מחייבים לשום דבר

איש. זאת אומרת, מה שקרה בינינו...

אישה. (נכנסת לדבריו.) מה, בעצם, קרה? לא עבד התנור, והיה עלי לחמם אותך. חובה של בעלת

בית, לא יותר מזה.

איש. דומה, שאת עכשיו מצטערת על כך.

אישה. שנינו ישנו טוב. על מה יש להצטער?

איש. מפליא אותי, שאת מדברת על זאת בשלווה כל כך.

אישה. אל תעמיד פנים, שבחייך ובנפשך קרה שינוי גדול. אני בשבילך, לא יותר מהרפתקה קטנה

בין היפיפייה סטלה לבין אשת-הנחש. אני מתארת לעצמי, איך אתה מאוכזב בסעיף הזה

המוכנס לתוכנית הקרקס שלך.

איש. אני - מאוכזב? ... (בהתלהבות.) להיפך...

אישה. אני שמחה מאוד בשבילך

איש. האם לך היה לא נעים אתי?

אישה. לך תתרחץ ותסדר את עצמך.

האיש, עצוב, הולך לאמבטיה. האישה עורכת את השולחן. האיש חוזר, רחוק ומסורק.

איש. אינני יכול למצוא את החולצה שלי.

אישה. כיבסתי אותה, בעוד שעה תתייבש. קח כרגע את החלוק שלי.

איש. תודה.

אישה. אין דבר. אתה משלם, אני משרתת.

איש. מה, שהיה בלילה, גם זה נחשב כמו שירות בתשלום?

אישה. (לאט.) לא. את התענוגות שלי אני משלמת בעצמי.

איש. אהא, אז את בכול זאת נהנית.

אישה. כמובן. אני בן אדם כמו כולם.

איש. הרי את שונאת את הגברים.

אישה. לא אומר, שאינני זקוקה להם.

איש. (ניגש לאישה.) תשמעי, האם את לא מסדרת אותי? בלילה היית אחרת לגמרי.

אישה. בכול מקרה, התרחק ממני.

איש. (מנסה לחבק אותה.) אינני מבין, אם לנו, לך ולי, היה כל כך נעים...

אישה. (בכעס.) אל תיגע בי... ותזכור: לא היה כלום ולא השתנה שום דבר... שום דבר...

אתנחתא.

איש. זאת אומרת, אנחנו שוב זרים?

איש. (לאט.) האם אנחנו יכולים להיות אחרים?

אתנחתא. טיפות הגשם מטפטפים בזוגית החלון.

הגשם יורד ויורד...

אישה. האם אתה רוצה לאכול ארוחת הבוקר?

איש. (מייד נעשה יותר עליז.) תודה, ברצון.

אישה. אז שב לשולחן. (זורקת לאיש את החלוק.) ותלבש את החלוק סוף-סוף. אתה נראה פשוט

בלתי הוגן.

האיש לובש את החלוק ומתיישב לשולחן. האישה מתקרבת אליו עם שתי צלחות.

מה תאוכל - עוף מטוגן או צלי בשר? אכן- אני כבר יודעת.

שמה על השולחן שתי צלחות. האיש מתחיל לאכול בתאבון.

כמה הצגות יש לך היום? שתיים?

איש. לא. רק בערב.

אישה. תחזור כרגיל?

איש. (באופן חופשי ועצמאי.) אינני יודע. יתכן שאשתה. המעריצות האלה... את מבינה בעצמך. דרך אגב, אם אורחת איזו שהיא תבקר אותי, את לא תתנגדי?

אישה. כבר אמרתי, ענייניך לא נוגעים בי.

איש. מצוין. אם כך יתכן שאחזור לא לבד.

אישה. תחזור עם מי שנפשך רוצה, רק תגיד, מתי.

איש. מה אכפת לך? הרי ענייני לא נוגעים בך. יתכן, שלפנות הבוקר.

אישה. זאת אומרת, אין צורך להכין ארוחת הערב?

איש. (בחזפנה.) לא, מה פתאום? את חייבת להכין.

אישה. אבל אני לא יכולה להכות לך עד הבוקר.

איש. ואין צורך בזה. אשתדל לבוא בזמן.

אישה. חוץ מזה, אינני עומדת להאכיל את האורחות שלך.

איש. אקח את זה בחשבון. (מפסיק ללעוס.) תשמעי, למה אני אוכל לי לבד, כרוזן, ואת מסתובבת?

אישה. כך יותר נוח לי.

איש. זה לא ראוי. בואי— נאכל ביחד.

אישה. לא, לא, אני לא רוצה.

איש. (שם את המזלג על השולחן.) אז גם אני לא רוצה. (בחירוף-נפש מזיז את הצלחת לצד.)

אישה. נו, טוב, אם אתה כך רוצה... (שמה עוד צלחת אחת ומתיישבת לשולחן. שניהם אוכלים.)

איש. את פנויה היום?

אישה. עסוקה.

איש. תלכי לעבודה?

אישה. לא. אני עובדת בבית. הנה, אתה רואה? (מניעה את ראשה לצד החולצות התלויות.)

איש. (הוא הבין סוף-סוף את המצב.) אהא... (בסיפוק.) זאת אומרת— את תופרת... (מתבונן בחולצות.)

החולצות נפלאות... בשביל לקוחות?

אישה. לא. לחברה.

איש. הם משלמים?

אישה. מעמידים פנים. והבית דורש טיפול, תיקון, שיפוץ...

האישה מסדרת את השולחן. האיש מתבונן בחולצות ובודק אותן בעניין רב.

איש. תשמעי, בגדי ממש בלו לגמרי...

אישה. כבר ראיתי זאת.

איש. למבנה שלי קשה למצוא משהו בחנויות... ואילו את תופרת מצוין...

אישה. אז מה?

איש. עשי לי טובה - תפרי לי חולצה. בבקשה. אני אשלם.

אישה. (מביטה באיש בהיסוס.) אי פעם לא תפרתי לגוף כזה. לא בטוחה, שאסתדר.

איש. תסתדרי.

אישה. (מוציאה בד.) זה מוצא חן בעיניך?

איש. הדוגמא פשוט נהדרת.

אישה. טוב, אנסה. עמוד ישר. (לוקחת סרגל ורושמת מידות של גפון.) אוהו... תרים את ידיך. אל

תסתובב... כן, המידות שלך... צריך לגזור בד כמו לשתי חולצות.

איש. ואשלם כפליים.

אישה. תשלם לפי מחירון החברה. (היא רוצה להרים את מכונת-התפירה, אבל האיש מקדים אותה ושם

את המכונה על השולחן.)

תודה

האישה מתחילה לגזור את הבד בתנועות מהירות ומדויקות. האיש עוקב אחר עבודתה

מאחורי כתפה.

אתה יכול ללכת לענייניך.

איש. כן... אבל אין לי שום עניינים עד שבע בערב. מוטב- שאעזור לך בדבר-מה.

אישה. במה אתה יכול לעזור?

איש. אינני יודע. אולי-צריך להרים ארון לעליית-גג?

אישה. (בחיזוק.) לא, תודה. אם באמת אין לך מה לעשות, תסיק את התנור, בבקשה. הרי קר לך.

האם אתה יודע להסיק?

איש. מה יש פה לדעת?

האיש ללא חופזה חוטב קיסם ומתחיל להסיק את התנור. האישה גומרת לגזור ומתחילה להכליב את

החולצה.

כמה מהר את עובדת.

אישה. הרגל.

איש. המגרפה שלך מכופפת. אפשר לישר אותה?

האישה מעיפה על האיש מבט נדהם.

אישה. תישר.

האש בקלות מכופף את המגרפה ובוחדש בה את גזירי-העץ בתנור

איש. כשיש אש, מייד נעשה יותר חמים, נכון? ובכלל— ביתך ממש נפלא. ממתי את גרה בו?

אישה. מלידה.

איש. הוריק בחיים?

אישה. לא.

איש. אחים-אחיות יש?

אישה. אין.

איש. וילדים אין?

אישה. (אחרי שתיקה.) תמדוד את החולצה

איש. (בתמיהה.) כבר מוכנה?

אישה. רק הכלבתי גזרה בלי שרוולים. תלבש.

האיש לובש את החולצה. המראה שלו נעשה מבדח מאוד. האישה מתבוננת בתשומת לב בעבודתה

תוך כדי שהיא מסובבת את האיש מצד לצד.

ננסה לחבר שרוול אחד בסיכות. אל תזוז... (מחברת בסיכות את השרוול.) תרים את ידיך ... פה

צריך קצת להוציא...

האישה עושה על הבד סימנים בגיר. האיש אינו יכול להתאפק ומחבק אותה.

אתה שוב מתחיל?

איש. אינני יכול עוד.

אישה. תיקח בחשבון - ידי מלאות בסיכות.

איש. תקשיבי לי.

אישה. חשבתי, שאתה איש הגון.

איש. מה, שאני רוצה להגיד, אין לו שום קשר להגינות.

אישה. (משתחררת מחיבוקיו.) נו, הגד.

איש. (הוא עוד בגזרת החולצה עם שרוול אחד.) אני אוהב אותך.

איש. מה, השתגעתי?

איש. יש לך בית וגינה נפלאים, את מבשלת מצוין ואת יפה מאוד. והעיקר - את אומללה. יכול להיות, שאתי יהיה לך יותר טוב. וגם לי אתך. בקיצור, תתחתני אתי.

אישה. (בעייפות.) רק זה עוד חסר לנו.

איש. אני לא מוצא חן בעיניך?

אישה. תגיד בגילוי-לב: אתה מציע הצעה כזאת בכל עיר?

איש. (נעלב.) בכלל לא. נישואין - זה...

אישה. דרך אגב, אתה, אולי, כבר נשוי?

איש. לא זכיתי עלבון כזה.

אישה. ולא היית נשוי?

איש. לא. כמעט לא. רק שלוש פעמים

אישה. רק? בן-זמנית או על-פי תור?

איש. את, כנראה, חושבת, שזה הרבה מדי

אישה. אינני חושבת כלום.

איש. אצלנו, בקרקס, מתחתנים כרגיל כל עונה.

אישה. ולעונה הזאת החלטת לבחור אותי?

איש. את - זה עניין אחר לגמרי. את לא מקרקס.

אישה. תפשוט את החולצה. אני צריכה לגמור אותה.

האיש פושט את החולצה. האישה מתיישבת למכונת-התפירה. אתנחתא.

הנשים שלך היו מהקרקס?

איש. (ללא רצון.) כן

אישה. אשת-הנחש והיפיפייה סטלה?

איש. לא. האישה הראשונה שלי הייתה מאלפת.

אישה. ואיזה הר גבה ביניכם?

איש. לא הר אלא נמר. הוא קינא בי נורא. אבל עמו מצאנו סוף-סוף לשון משותפת.

אישה. ועמה?

איש. עמה לא. אני לא אוהב, כשמאלפים אותי.

אתנחתא.

אישה. נו, ומה היה אחר כך?

איש. אחר כך הייתה מתעמלת פורחת. היא הייתה דבר אחר לגמרי בהשוואה עם המאלפת.

(חולמנית.) צעירה, גמישה, עדינה... כמו אוויר...

אישה. (ביובש.) חיית עמה זמן רב?

איש. מעט מאוד. מתעמלות - קשה להחזיק אותן. פורחות מאחד לשני.

אישה. איפה היא עכשיו?

איש. אינני יודע. פורחת.

אישה. (אחרי שתיקה.) מי הייתה האישה הבאה?

איש. אשת-רואה-ואין-נראית.

איש. רואה-ואין-נראית?

איש. כן. היא הייתה עושה-נפלאות שאין למעלה ממנה. להופעה שלה הייתה הצלחה עצומה. לעיני

הקהל מוכה-התימהון התמוססו באוויר שעונים, ארנקים, מטריות, וסוף-סוף נעלמה היא

עצמה.

אישה. הייתה יפה?

איש. אומרים, שכן. אני עצמי כמעט לא ראיתי אותה אי-פעם.

אישה. בגלל זה נפרדתם?

איש. לא. לא בגלל זה. מעשי-הלהטים שלה לא מצאו חן בעיני.

אישה. האם נפרדים בגלל זה?

איש. היא אהבה... נו... קצת לשתות. כשמהארנק שלי התחיל להיעלם כסף—איבדתי את האשליות

האחרונות.

אתנחתא.

אישה. אני רואה, שאינך יכול להתלונן על בדידות.

איש. את צוחקת לשווא. הרבה נשים - זה כמו בלי אישה בכלל. האם היו אלה חיי משפחה? בלי

ארוחות-בית, בלי ערבים בחוג המשפחה... רק לילה במלון.

אתנחתא קצר.

אישה. ילדים יש לך?

איש. כן. בן. בחור נחמד. אני אוהב אותו מאוד.

אישה. איפה הוא?

איש. איפה? .. בעיר אחת. עם כל זה, הוא כבר מבוגר

אישה. (שקועה בהרהורים.) מעניין, למה לא היה לך מזל.

איש. אינני יודע. כנראה, יש פה חוק: או קרקס, או

אישה. אי-אפשר להיות בוזמנית גם אורח-פורה וגם איש-משפחה מובהק. ובכלל- נישואין

מוצלחים יכולים להיות רק במקרה אחד.

אישה. באיזה מקרה?

איש. כשהבעל והאישה עובדים בהופעה אחת, את מבינה? אחרת הם לא יכולים להישאר יחד

בתוכנית. העונה נגמרת - ולהתראות: הוא מערכה והיא מזרחה. לאקרובטים, למתעמלים - או,

למשל, לרוכבי סוסים - טוב להם: הם עובדים גם בזוגות- וגם בקבוצות. או מוסיקאים: הבעל

מנגן במסרק, האישה - במסור, והילדים - בבקבוקי יין. זאת משפחה חזקה. אפילו להטוטנים

יכולים לקחת להם עוזרות - להחזיק מקלון-קסם וללבוש בגד-ים יפה לשם הצלחת התופעה.

אישה. גם אתה יכול לדרוש לך עוזרת.

איש. כבר דרשתי, אבל תחשבי בעצמך: לשם מה אישה לגברתן? לזרוק כדורים ללהטוטן -

בבקשה. אבל מה היא יכולה לעשות עם המשקלות? חוץ מזה, המנהל שלנו הוא נבל, שקשה

למצוא כמהו. הוא אומר: « כל הכבוד - תשכור לך עשר נשים, אם אתה רוצה - אבל על

חשבונך. » ותגידי- מי עכשיו יכול להרשות לעצמו אישה בכסף משלו?

אישה. האם אתה מרוויח מעט?

איש. בוודאי... (מבין - שזה לא יכול לעשות רושם.) זאת אומרת, יתכן, לא כל כך מעט, אבל הם לא

לוקחים בחשבון, שאני עובד בסגנון כבד... הצרה היא בזאת, שאני נמצא בצוות משני.

במקרה כמובן. ולזמן קצר. התרגלתי, בוודאי, לצוות מין המעולה, אבל, את מבינה,

אינטריגות, תככים, מזימות...

אישה. האם בקרקס יכולים להיות תככים?

איש. אוהו... אילו ידעת את העולם שמאחורי הקלעים שלנו... עכשיו, בלא נקיפת מצפון הם

אומרים, שאני כאילו הזדקנתי. זה אני... אני...

אישה. ומה באמת?

איש. אני, כמובן, לא כל כך צעיר, אבל אתן מאה נקודות מראש לכול פרחח. והעיקר, יש לי שם.

פופולאריות... עכשיו טיפסו לקרקס כל מיני אלופים, צעירים וחוצפניים, והם חושבים

לעצמם שהם שחקנים.

אישה. האם אתה לא היית אלוף?

איש. הייתי, אבל מתי? ומי זוכר זאת עכשיו? אבל אני עוד אוכיח להם... (בקול נמוך.) אגיד לך בסוד: עכשיו אוספים צוות מבריק תחת השם « כוכבי העולם ». ולי יש שם (מראה באצבעו למעלה) חבר.

אישה. אז מה?

איש. יתכן, שיעזור להכניס אותי לצוות. הבטיח לשלוח לי מברק, אם יסדר את זה. (אחרי דקה מוסיף.) שיקר, בוודאי.

אישה. אני רואה, שאתה לא כל כך אוהב את הקרקס.

איש. אני שונא אותו... אינני יכול להבין, לשם מה נגררים שמה הצופים. מרצוני הטוב, לא הייתי מתקרב אליו... כולו רמאות ותרמית – שעשוע לילדים ולטיפשים.

אישה. האם לא נמאסו עליך המשקלות שלך?

איש. ועוד איך... הכול, בעצם, חסר טעם, טיפשי וחדגוני. אקרובט, למשל, יכול לחדש את ההופעה שלו באופן איזה שהוא: לקפוץ כך, להתגלגל אחרת. ואני? ניסיתי, כמובן, לגוון את התוכנית שלי. הרמתי את המשקלות בידיים, ברגליים, בצוואר, בשיניים, ואפילו, תסלחי לי, בגבי. אני שואל אותך, במה עוד אני יכול להשתמש?

אישה. אם אינך אוהב את הקרקס, למה אתה עובד בו?

איש. כל יום עומד לעזוב, אבל כלום לא יוצא מזה. ואם להגיד אמת, אינני יודע לעשות שום דבר אחר. רציתי להיות מהנדס, אבל היה קשה לי ללמוד. ניסיתי אפילו להיכנס לתיאטרון, שם אומנות אמיתית, לא שרלטניות כבקרקס...

אישה. נו, ומה קרה?

איש. לא קיבלו. אמרו, שאין לי כישרונות. מאז אני מתענה עם המשקלות... (אחרי שתיקה.) אני, ודאי, נמאסתי עליך בטרוניות שלי. מוטב שתספרי על עצמך.

אישה. מה יש לספר... אתה רואה בעצמך - הבית, גינה, מטבח, תפירה... וכך כל יום, בלי שינויים... לא כמו אצלך...

איש. אבל זה נפלא...

אישה. לפעמים אני רוצה, כמובן, לנסוע למקום איזה שהוא...

איש. אין שום צורך בזה. אני, לדוגמה, לא יכול לסבול נסיעות. באוטובוסים המחורבנים האלה

תמיד יש רוח-פרצים, ואני מצטנן בקלות.

איש. אבל בכול זאת צריך לראות את העולם.

איש. בכלל לא. העולם האמיתי - זה ביתך וגינתך. כול השאר - מלון.

אישה. העולם האמיתי הזה כל-כך מדכא לפעמים.

שתיקה.

איש. תגידי, למה את בכול זאת גרה לבדך?

אישה. כך התגלגלו החיים.

איש. למה אינך מתחתנת? בגלל השנאה לגברים?

אישה. כן, אני שונא אותם, אבל לא אעמיד פנים: אני כן רוצה להתחתן. השאלה, עם מי.

איש. האם לא היו מבקשים?

אישה. היו. בעיני אחד מצא חן הבית שלי, בעיני שני - הבישול שלי, בעיני אחרים אפילו

החיצוניות שלי...

איש. את רואה.

אישה. ...אבל אף אחד אפילו לא התכוון לעשות מאושרת אותי. אתה מבין - אותי...

איש. האם לא פגשת... נו... גברים, שהתייחסו עליך כראוי?

אישה. פגשתי. וזה היה עוד יותר גרוע. רק התחלתי לאהוב, לקוות - והכול נגמר.

איש. למה?

אישה. אינני יודעת. משהו קרה, השתנה... בקיצור, כל פעם עזבו אותי.

איש. עזבו? אותך? ... את רוצה להגידי - את עזבת?

אישה. לא. אני - אף פעם. רק אותי.

איש. אבל למה?

אישה. אינני יודעת. כנראה, אין לי מזל.

איש. כמובן, את ההצעה שלי פלטתי בלי לחשוב...

אישה. אתה כבר מצטער?

איש. לא, מה את אומרת... אבל האם את זקוקה לבעל כמוני? מי אני? גרגרן נטול-בית, גלגל.

תחשבי בעצמך, האם אני זכאי לאישה כמוך?

אישה. הרי אינך מכיר אותי בכלל.

איש. מספיק לאכול כף אחד של המרק, שבישלת, כדי להבין, איזו אישה תהיי. אני מדבר

ברצינות.

אישה. אישה - לא רק טבחית.

אישה. (מסכים ברצון.) כמובן... את חושבת, שאני שכחתי את הלילה? רק אל תעמידי פנים, שלא היה הלילה הזה - אנחנו שנינו זוכרים אותו טוב מאוד. ואם אני אומר לך, שאת אישה נהדרת, אז, תאמיני, זה נכון.

אישה. כמה יפה אתה מבטא זאת.

אישה. אני אומר, מה שאני חושב, לא יותר. את האישה, שחיפשתי כל חיי. או, יותר נכון, כבר הפסקתי לחפש. ופתאום מתברר, שאת קיימת... ולי אפילו אין מקצוע...

אישה. מדוע אין? אתה אתלט, שחקן קרקס, מקבלים אותך בתשואות...

אישה. לא-לא, תשואותיי שלי כבר הרעימו וחדלו, וחלקי שלי בהצלחה כבר קיבלתי. הגיע הזמן להיפרד מהקרקס.

אישה. תשתעמם לגור תמיד באותו מקום

אישה. השתגעתי... אני שבע עד-בלי--די בחיים הצועניים האלה. אני מוכן לעבוד בכביש או כמו שומר, רק כדי לחיות באותו מקום. לבוא הביתה, לאכול בשקט ארוחת ערב על-יד אישה טובה ונחמדה... האם זה יכול להימאס?

אישה. אינני יודעת

אישה. תתחתני אתי-- ותדעי.

אישה. לא.

אישה. לא תתחתני?

אישה. לא.

אישה. למה?

האישה מושכת בכתפיה.

לא נעים לך אתי?

אישה. לא-- למה...

אישה. אז במה העניין?

האישה לא עונה. האיש נגש אליה ואומר בעדינות.

לא כדאי לפחוד. אנחנו, את ואני, נחיה מצוין, אני מבטיח לך. משעה זאת את לעולם לא תהיי

לבדך...

אישה. (בחריפות.) תפסיק...

אתנחתא. האישה מתחילה שוב לתפור במכונת תפירה. האישה, עצוב, נגש לחלון.
רעש הגשם והרוח.

איש. הגשם הולך ויורד...

האישה לא עונה. האיש נאנח ויוצא לחדרו. האישה מפסיקה לתפור, קמה, נגשת לאט לראי ומסתכלת בדמות שלה. האיש נכנס, המעיל בידו.

אישה. לאן אתה רוצה ללכת?

איש. אינני יודע... לקרקס.

אישה. (נגשת אליו, מהססת ומחבקת אותו ביישנית.) תשמע, אולי באמת כדאי לנו לנסות?

איש. (קפוא בהפתעה.) מה לנסות?

אישה. (בגלל ההתרגשות היא מבלבלת ומערבבת את המלים.) אל תחשוב, אני לא רשעית כזאת ולא

יבשה כעץ... אני אישה רגילה ורוצה לאהוב. אהיה אחרת, אחרת לגמרי, עוד תראה... רק אל תעזוב אותי— בסדר? (דמעות בעיניה.) אני אהב אותך כל כך... הרי מי שלא סבל, לא יבין... ואני... עוד תראה... (בוכה.)

איש. (מפיל את המעיל ומחבק את האישה.) תרגיעי... תפסיקי... הכול היה בסדר... שבי.

הוא מושיב את האיש, מתיישב על-ידה ומחבק אותה בכתפיה. האישה נרגעת לאט-לאט.

עכשיו תגידי, כדי שאוכל להבין: את מסכימה— כן?

אישה. (מחייכת למרות הדמעות.) כמובן. אלוהים, אתה קשה-הבנה כל כך.

איש. יוצא מזה, שאני מעכשיו בעלך. קשה להאמין...

אישה. אנחנו יכולים לא להירשם.

איש. בהכרח נירשם, פן תשני את דעתך.

אישה. (קצת גנדרנית.) זה אתה שתשנה את דעתך.

איש. לעולם.

אתנחתא. הם יושבים מחובקים.

אישה. על מה אתה מהרהר?

איש. על החיים שלנו ביחד.

אישה. נו, ואיך נחיה?

איש. קודם כל, אעזוב את הקרקס. אמצא לי עבודה אחרת.

אישה. אל תמהר עם העבודה. קודם כל, אתה צריך לנוח. ובינתיים, אתפור, אלביש אותך, אחבב,

אפטם...

איש. האם אפשר להאכיל זללן, כמוני...

אישה. אינך בכלל זללן. פשוט התגעגעת לאוכל-בית.

איש. אני אשב בחיבוק ידיים, ואת תעבדי כסוס במקומי? לא, זה לא ילך. מעתה ולהבא חייך תהיו

אחרים לגמרי. את זה אני מבטיח לך. קודם כל, שום דיירים. מספיק. ועל עבודה קשה תשכחי

לתמיד. לא ארשה לך אפילו להרים נוצה. ובמשך הזמן תפסיקי גם לתפור.

אישה. אז על מה נחיה?

איש. אעבוד כסוור. ישלמו לי משכורת כפולה.

אישה. לא, לא ארשה לך להיות סוור. הגיע זמן לשמור על עצמך. מוטב שאתפור.

איש. הרי אמרתי - עם התפירה נגמר.

אישה. עוד נראה.

איש. אין מה לראות. לא ארשה, וזהו.

אישה. (ביובש.) תראי- הוא « לא ירשה ». ואם לא אקשיב בקולך?

איש. רק תנסי.

אישה. תשמע, אני לא רגילה שמפקדים עלי.

איש. עוד מלה אחת - ואזרוק את מכונת-התפירה שלך דרך החלון.

אישה. (אחרי אתנחתא קצרה צוחקת.) תשמע, נדמה לי, שאנחנו כבר רבים.

איש. כן? (בקול אשם.) סליחה- אינני מבין בעצמי- מה פתאום התחלתי.

אישה. אל תיקח אל הלב את השטויות האלה. אני אוהבת לתפור.

איש. תתפרי בשביל עצמך.

אישה. בשביל עצמנו.

איש. טוב, בשביל עצמנו. ואני, כדי להתחיל, אטפל בגינתך. אנקה הכול, אעדור... (מראה בחלון.)

מה בית הזכוכית הקטן והמשונה הזה שם אצלך?

אישה. (צוחקת.) חממה. מצחיקה- נכון? עשיתי בעצמי.

איש. ומה את מגדלת שם? עגבניות?

אישה. סחלבים.

איש. סחלבים בגינה משלך? אפשר להשתגע...

אישה. יש שם רק שני פרחים בכך הכול. הרי כל כך קשה לגדל אותם... התעסקתי עם זה הרבה

שנים.

איש. אעשה לך חממה כזאת - שפיל ייכנס בה. ואת הבית שלך אשפץ מלמטה עד למעלה.

אישה. את הבית שלנו.

איש. שלנו. יהיה כמו צעצוע. (חולמנית) נשב בערבים על המרפסת ונשתה תה... טוב... את

מתארת לעצמך - הבית... הבית הקבוע...

אישה. (מחייכת) אינני מתארת.

איש. אף פעם עוד לא גרתי במקום קבוע.

אישה. אז להיות איש בית יימאס לך מהר. אתה יודע מה? אם תשתעמם, נטייל.

איש. (בפחד) לא- בעד כל הון שבעולם... נו- כמובן- אם את תרצי מאוד...

אישה. אני - כמוך.

איש. אז נשב בבית. וכדי שלא תשתעממי, בימי שבת נזמין אורחים.

אישה. בדרך כלל, אני חיה בהסתגרות...

איש. ואנחנו נחיה באופן פתוח לרווחה. שכולם יראו- איזו אישה נפלאה יש לי.

אישה. (צוחקת) אלוהים, מה מתפאר אתה. (פתאום קמה בחופזה) חכה, אני תכף חוזרת. (היא רצה

חוצה.)

איש. לאן את? הרי גשם יורד...

אבל האישה כבר נעלמה. האיש, מבולבל, נשאר לבד. הבדידות שלו נמשכת זמן קצר

בלבד. האישה, רטובה ומאושרת, חוזרת, בידיה שני פרחים, נוצצים ומסנוורים.

אישה. (מושיטה את הפרחים ל איש) קח. זה בשבילך.

איש. (גדהם) זה... אלה... סחלבים?

אישה. כן.

איש. פרחים כל כך נדירים... הרי גידלת אותם הרבה שנים...

אישה. בשבילך.

איש. את משוגעת.

אישה. (צוחקת.) בטח,, שמשוגעת. האם ההחלטה שלנו אינה שיגעון? (מפסיקה לצחוק.) יום כזה

קורה רק פעם אחת בחיים, ולך חבל על פרחים.

איש. הריח שלך רענן כל-כך.

אישה. זו הגינה והגשם.

איש. ושמלתך ממש נפלאה

אישה. אוה, היא פשוטה מאוד

איש. אני אוהב דווקא מה שפשוט. מה שצבעוני וצועק - זה קרקס.

אישה. טוב, שאמרת. שמלת החג שלי היא דווקא ססגונית.

איש. אז תלבשי ססגונית.

אישה. לא, מעכשיו לא אלבש

אתנחתא.

איש. על מה את חושבת?

אישה. אני חושבת- איך להחזיק אותך

איש. (מחבק אותה.) טיפשונית שכמוך.

אתנחתא.

אישה. אתה צריך לספר לי על כל טעמך והרגליך.

אש. ואת - על שלך.

אישה. לי לא יהיו הרגלים שלי- רק שלך. (בעליזות.) תראה- הגשם נגמר...

איש. (ניגש על החלון.) כמה יפה... תגידי מה שאת רוצה, אבל גינה משלך - זאת... לא, לך קשה

להבין זה.

האישה צוחקת.

את יודעת מה? גם אני אצמיח פרחים. או לא, מוטב שירקות. כמו בילדותי. מאה שנים לא

אכלתי ירקות מערוגה.

אישה. (צוחקת.) אולי נאמץ גם עגל?

איש. למה עגל? מוטב שיהיה לנו ילד.

אישה. (מפסיקה לצחוק.) מה, אתה ברצינות?

איש. (מבולבל.) אם את מתנגדת, אז, כמובן... עם זאת, היה טוב, אילו הייתה לנו ילדה. תינוקת

כזו... הייתי מטייל אתה, מלטף...

אישה. (מחבקת אותו.) אבל, חביבי, הרי זה... זה..

איש. מה?

אישה. זה בלתי אפשרי

איש. למה? את לא רוצה?

אישה. רוצה מאוד. אבל אני כבר זקנה בשביל זה.

איש. אל תגידי שטויות. עכשיו הזמן הטוב ביותר שלך.

אישה. אתה חושב כך?

איש. אין פה על מה לחשוב.

אישה. אולי באמת ננסה? אני פוחדת

איש. ממה? עוד תלדי שלושה ילדים.

אישה. (מחייכת ומסמיקה.) הבה ננסה קודם ילד אחד, כדי להתחיל.

איש. (מחבק אותה.) זאת אומרת, אינך מתנגדת?

אישה. אלוהים, לא קיוויתי כבר...

איש. (מחבק אותה באופן יותר חזק.) אולי, לא נדחה את הדבר?

אישה. (עונה לחיבוק שלו.) למה לחכות?

חיבוקים ארוכים וחמים. צלצול לדלת.

איש. מי זה יכול להיות?

אישה. אין לי מושג. (היא רוצה לגשת לדלת.)

איש. (מחזיק אותה.) אל תפתחי.

אישה. יכול להיות, שזה אליך.

איש. (בתהייה.) מי?

אישה. אינני יודעת... מישהו מהקרקס. (מחייכת.) אשת-הנחש.

איש. אין ולא הייתה אף אשת-נחש. הרי את יודעת.

צלצול חוזר.

אישה. בכול זאת אפתח.

האישה יוצאת. האיש לוקח את הפטיש ומתחיל לתקן את הספסל. האישה חוזרת.

מברק עבורך.

איש. עבורי...?

איש סובב בתהייה את המברק בידי, אחר כך פותח אותו, קורא ובשמחה מנפנף בו כמו בדגל.

קיבלתי... קיבלתי... בכול זאת קיבלתי...

אישה. מה יש שם?

איש. (בשמחת ניצחון.) תקראי...

האישה קוראת את המברק.

אישה. אתה שמח?

איש. פשיטא... הרי יש כאלה, שכבר החליטו, שהגיע הזמן לשלוח אותי למזבלה. היה לא תהיה...

(מביט במברק.) נכון, שמזמינים רק לעונה אחת— אבל אצלנו תמיד כך. (מרוצה מעצמו.) הרי

ידעתי, שלא יסתדרו בלעדי.

אישה. אבל אתה, גדמה לי, פחדת מאינטריגות אלו שהן...

איש. מהן אינטריגות נגד פופולאריות אמיתית? הקרקס עומד על שמות, והשם שלי, תאמיני לי—

יבלוט בין הכוכבים המבריקים ביותר...

אישה. מתי עליך לנסוע?

איש. (מביט במברק.) היום. אבל לא אסע לשום מקום.

אישה. לא תיסע?

איש. לא. זהו. גמרנו עם חיי הנווד. הרי כבר דנו על זאת. או אני כבר נמאסתי עליך?

אישה. (מחבקת אותו.) לא, עוד לא הספקת.

איש. אז לא אזוז מפה. מוטב שאגמור לתקן את הספסל, ואת בינתיים תכיני לי כוס תה, בבקשה.

אישה. עם עוגה?

איש. בהחלט. ואחר כך אתעסק בברז, הוא נוזל אצלך

אישה. לא «אצלך», אלא «אצלנו».

איש. נכון. אצלנו.

האישה מכינה את הארוחה. האיש מתקן את הספסל.

אני מתאר לעצמי, איזה פרצוף יהיה למנהל, כשיראה את המברק הזה.

אישה. מה אכפת לך? בכול מקרה אתה עוזב

איש. ואיזו מהומה תתחיל בקרקס... חצי-הצוות ימות מקנאה.

אישה. התה מוכן. תפסיק לדפוק לרגע.

איש. כבר גמרתי. (מתיישב על הספסל – כדי לבדוק את חוזקו). נו, איך?

אישה. מצוין.

איש. לקחתי בחשבון את המשקל שלי. הרהיטים בבית שלנו צריכים להיות חזקים.

האישה שמה על השולחן עוגה ותה. האיש שותה.

אישה. אולי התה חזק מדי? אני עוד לא יודעת, איזה תה אתה אוהב.

איש. (בפיזור-נפש). בדיוק מה שצריך. מעניין – מי עוד יהיה בין « הכוכבים » ...

אישה. שתה, שלא יתקרר.

איש. אומרים, שהזמינו לשם את סטילטי המפורסם.

אישה. (מקרבת אליו את הצלחת עם העוגה). אכול.

איש. דרך אגב, תהיה שם משכורת כפולה. וחוזך מזה עוד תוספת.

אישה. טעימה לך העוגה?

איש. טעימה מאוד. (טופח פתאום באגרופו על השולחן).

אישה. מה קרה?

איש. (נרגש). האם הם ייקחו במקומי את אלכס?

אישה. מדוע זה כל כך מדאיג אותך?

איש. איך מדוע? הרי אין לו שרירים, אלא צמר גפן... כל הפופולאריות שלו עומדת על השפם

שלו...

אישה. תירגע. אולי לא יילקחו בכלל אף איש במקומך.

איש. הדבר לא יכול להיות. הקרקס בלי גברתן - זה לא קרקס.

הוא קם ומתהלך באי-בחדר, אחר כך נעצר על-יד החלון.

והגשם שוב יורד.

אישה. שוב?

איש. שוב

אתנחתא. האישה יוצאת מהמטבח – חוזרת עם דף נייר ונותנת אותו לאיש.

מה זה?

אישה. לוח זמנים של רכבות.

איש. בשביל מה?

האישה מתיישבת לתפירה בשתיקה.

אינני עומד בכלל לנסוע.

האישה שותקת.

למה אינך שותה תה?

אישה. אין לי זמן.

אתנחתא.

איש. את יודעת, על מה אני חושב? לך יש בית, גינה, כל מיני רהיטים, ולי אין כלום... אקבל את

הכול ממך ככה... לא נוח לי... למה את שותקת?

אישה. אני מקשיבה.

איש. ושם תהיה משכורת כפולה. וחוץ מזה עוד תוספת.

אישה. כבר אמרת את זה.

איש. אז, אולי, כדאי לי לעבוד עוד עונה אחת? האחרונה-האחרונה. מה את חושבת על כך?

האישה שותקת.

חבל, שאינך יכולה לעבוד בקרקס.

האישה שותקת.

תשמעי – אולי את יודעת משהו פשוט מאוד, משהו, שכולם יכולים לעשות אותו?

אישה. מה למשל?

איש. נו, נניח, ללכת על הראש או לנסוע על גלגל אחד?

אישה. לא.

איש. אולי את במקרה יכולה למצוא קנגורו במקום כלשהו?

אישה. לא.

איש. חבל. קנגורו עם סרט מתנפנף - זאת הופעה כמעט מוכנה

אישה. (מחבבת את ה איש.) קח אותי אתך... קשור אותי בסרט וקח... אהיה הקנגורו שלך- אתה

רוצה?

איש. (מבולבל.) הרי לך יש בית, גינה...

אישה. ואני אעזוב את הכול. קשורה אליך, בעצמי, ללא סרט, אתה מבין?

איש. יהיה לך קשה...

אישה. ומוטב, שתישאר. קרע את הסרט, השתחרר מהקרקס המסכן שלך, תפסיק לדהור בעולם-

תיעצר...

איש. אני אעזור. בהחלט. אבל זאת הזדמנות כל כך יקרת-מציאות...

אישה. (עוזבת אותו.) תסלח לי, אינני יודעת בעצמי, מה אני אומרת. אולי, באמת כדאי לך לנסוע.

לפחות כדי לברר פרטים.

איש. את חושבת כך?

האישה לא עונה. האיש מושיט את ידו ללוח-הזמנים.

אישה. הרכבת בעוד שלוש שעות.

איש. (בהיסוס.) אז, כפי הנראה, הגיע הזמן ללכת?

אישה. האם לא מוקדם מדיי?

איש. צריך עוד להיכנס בדרכי לקרקס, להזהיר אותם

האישה שותקת. האיש קם לאט.

אישה. חכה רגע. (גומרת מהר לתפור את החולצה.) תלבש.

איש. האם כבר מוכן?

האיש לובש את החולצה החדשה. האישה עוזרת לו לכפתר אותה. האיש מסתכל בראי

החולצה נהדרת.

אישה. תבקש אחר כך ממישהו לגהץ אותה, אני לא הספקתי.

איש. תודה, היא טובה גם בלי גיהוץ. (מושך את האישה אליו.) אני כל כך מודה לך... עבור הכול.

אני על-ידך חסר ערך כל-כך. בשביל מה לך אותי? את כל כך יפה, חכמה, חביבה...

אישה. תפסיק...

איש. אחזור בקרוב, עוד תראי. הזמן יעבור מהר, את אפילו לא תרגישי. ואז אנחנו לא ניפרד עוד. לעולם. כן?

אישה. כן.

איש. זאת העונה האחרונה שלי, את מבינה? ואחר כך אעזוב את הכול. בהן צדק. לתמיד. כן?
אישה. כן.

איש. אקנה לך המון שמלות יפות ואשא אותך על כפי.
אישה. לך.

איש. אכתוב לך...

אישה. לך.

האיש מהסס, לובש את המעיל ולוקח את המשקלות.

איש. להתראות.

האישה לא עונה. האישה עומד זמן-מה בהיסוס – אחר כך יוצא. האישה נשארת לבדה. דממה קשה וארוכה.
האיש חוזר – רטוב ומסכן. כשהאישה שומעת את רעש צעדיו – היא פונה אליו מהר.
זה אני.

אישה. מה יש לך?

איש. (מבולבל.) אני בקשר לכסף...

אישה. אה, כן, שכחת לשלם.

איש. לא, לא שכחתי. אבל, את מבינה, אקבל את המשכורת רק מחרתיים, ואילו אני נוסע היום...
האם אפשר, שאשלח את הכסף אחר כך?

אישה. תשלח, כשתרצה.

איש. וכרגע אולי את יכולה לתת לי קצת לכרטיס? את מבינה, המשכורת רק מחרתיים...

האישה מוציאה כסף ונותנת אותו ל איש.

אישה. מספיק?

איש. מספיק. תודה.

האיש מהסס עוד זמן קצר ויוצא. האישה נושאה עיניה סביב המטבח הריק. על-יד מכונת התפירה מפוזרות רצועות הבד מהחולצה, בפינה עומדים זה על-יד זה שני כיסאות, על

השולחן - שתי כוסות, באגרטל - שני פרחים נוצצים.

האישה אוספת את הרצועות וזורקת אותן לתנור, מפרידה בין הכיסאות, מקמטת וזורקת את הפרחים, מסירה מהשולחן כוס אחת. הכוס נופלת מידיה ונשברת. האישה כורעת כדי להרים את הרסיסים, אבל נשארת כך לשבת על הרצפה, כשהיא מסתכלת בלא נייע בריק.

סוף